

27/12/2025

Εορτή του Αγίου Στεφάνου και ανάμνηση του θαύματος του Αγίου Σπυρίδωνος στην Ι.Π. Μεσολογγίου

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας](#)

Με λαμπρότητα η Ιερά Πόλη του [Μεσολογγίου](#) πανηγύρισε το Σάββατο 27 Δεκεμβρίου 2025, στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό [Αγίου Σπυρίδωνος](#) την ανάμνηση του θαύματος της ίασεως του παραλυτικού νέου, υπό του [Αγίου Σπυρίδωνος](#), κατά την εορτή του [Αγίου Πρωτομάρτυρος και Αρχidiaκόνου Στεφάνου](#).

Το απόγευμα της 26ης Δεκεμβρίου του έτους 1800, κατά τον Εσπερινό της εορτής του Αγίου Στεφάνου, έφεραν στον Ιερό Ναό του Αγίου Σπυρίδωνος στην Ιερά Πόλη Μεσολογγίου έναν παραλυτικό νέο. Ο νέος παρέμεινε προ της Εικόνας του Αγίου Σπυρίδωνος καθ' όλη την νύκτα προσευχόμενος. Ξημερώματα εμφανίστηκε σε αυτόν, σε ενύπνιο, ο Άγιος Σπυρίδων και του έδωσε ένα κομμάτι άρτου. Μόλις ο νέος το έφαγε, ξύπνησε υγιής. Ο ιαθείς νέος παρέμεινε στον Ναό δοξάζοντας τον Θεό και διηγούμενος την θεραπεία του. Το γεγονός συντάραξε την ευρύτερη περιοχή και καταγράφηκε στην ιστορία και την μνήμη των ανθρώπων. Ο Μεσολογγίτης Πρωθυπουργός της Ελλάδος Σπυρίδων Τρικούπης συνέγραψε Ιερά Ακολουθία για το θαύμα αυτό και κάθε χρόνο την 27η Δεκεμβρίου τιμάται πανηγυρικά στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Αγίου Σπυρίδωνος.

Της Ακολουθίας του Όρθρου και της πανηγυρικής Θείας Λειτουργίας προεξήρχε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός, συμπαραστατούμενος από τον Αρχιμανδρίτη Αμβρόσιο Καλλιάφα, τον Πρωτοπρ. Κωνσταντίνο Δημητρίου, τον Πρωτοπρεσβύτερο Νικόλαο Σταμάτη και τους Ιεροδιακόνους Ιγνάτιο Γοργολίτσα και Βαρθολομαίο Κοσμά.

Στα ιερά αναλόγια έψαλλαν ιεροψάλτες του Μεσολογγίου, υπό την διεύθυνση του Πρωτοψάλτου κ. Δημητρίου Μαστροσπύρου και του Λαμπαδαρίου κ. Αλεξάνδρου Καλλιακούδα.

Τον θείο λόγο κήρυξε ο Αρχιμανδρίτης Αμβρόσιο Καλλιάφας.

Κατά την απόλυση της Θείας Λειτουργίας ο Μητροπολίτης κ. Δαμασκηνός ευχαρίστησε τους πιστούς για την συμμετοχή τους στην Θεία Λειτουργία για την ανάμνηση του θαύματος του Αγίου Σπυρίδωνος στην Ιερά Πόλη του Μεσολογγίου και ανακοίνωσε τις εναρκτήριες εκδηλώσεις του επετειακού έτους 2026, που θα πραγματοποιηθούν στην Ιερά Πόλη του Μεσολογγίου και στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό του Αγίου Σπυρίδωνος, την Κυριακή 4 Ιανουαρίου 2026.

Ακολουθεί το κήρυγμα του π. Αμβροσίου Καλλιόφα:

«Καὶ ἔλιθοβόλουν τὸν Στέφανον...»

Σήμερα η τοπική μας Εκκλησία συνάγεται με ιδιαίτερη χαρά στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό του Πολιούχου μας, Αγίου Σπυρίδωνος, τελώντας τη Θεία Λειτουργία, προεξάρχοντας του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας κ. κ. Δαμασκηνού, γεγονός που φανερώνει έμπρακτα την ενότητα της Εκκλησίας γύρω από τον Επίσκοπο, τον οποίο ο Θεός έθεσε «εἰς τόπον καὶ τύπον Χριστοῦ».

Η Εκκλησία σήμερα δεν μας καλεί απλώς να θυμηθούμε ένα μαρτύριο· μας καλεί να κοιταχτούμε στον καθρέφτη. Γιατί ο λιθοβολισμός του Αγίου Στεφάνου δεν τελείωσε εκείνη την ημέρα. Συνεχίζεται. Απλώς άλλαξε μορφή.

Ο Άγιος Στέφανος δεν λιθοβολήθηκε, επειδή ήταν επιθετικός, ούτε επειδή προκαλούσε. Λιθοβολήθηκε, επειδή είπε την αλήθεια με αγάπη και επειδή είδε τον ουρανό ανοιγμένο. Και ο κόσμος δεν αντέχει τον άνθρωπο που βλέπει πιο ψηλά από αυτόν.

Αδελφοί μου, ας μην ξεχνούμε, ότι ο Άγιος Στέφανος δεν ήταν απλώς μάρτυρας· ήταν πρώτα διάκονος. Η Εκκλησία τού εμπιστεύθηκε την διακονία των τραπεζών, την φροντίδα των χηρών, την σιωπηλή υπηρεσία του πόνου των άλλων. Και εκείνος δεν την περιφρόνησε ως «μικρή» ή «δευτερεύουσα». Την αγκάλιασε με υπακοή, με ταπείνωση και με προσήλωση.

Δεν αναζήτησε αξιώματα, δεν διεκδίκησε προβολή· υπηρέτησε. Και ακριβώς επειδή

υπηρέτησε πιστά τη διακονία που του ανέθεσε η Εκκλησία, αξιώθηκε να δει τον ουρανό ανοιγμένο. Το μαρτύριό του δεν ήταν μια στιγμιαία πράξη ηρωισμού, αλλά η φυσική σφραγίδα μιας ζωής δοσμένης ολοκληρωτικά στη διακονία του Χριστού και του σώματός Του, της Εκκλησίας.

Σήμερα, αδελφοί μου, ποιος είναι ο λίθος; Δεν είναι πάντα η πέτρα στο χέρι. Είναι ο λόγος που πληγώνει. Είναι η ειρωνεία που μειώνει. Είναι η πίεση που θέλει να σε κάνει να σιωπάσεις.

Και σήμερα:

Κάθε φορά που ο χριστιανός γελοιοποιείται επειδή πιστεύει, λιθοβολείται.

Κάθε φορά που η πίστη παρουσιάζεται ως αφέλεια και η προσευχή ως αδυναμία, λιθοβολείται.

Κάθε φορά που η Εκκλησία παρουσιάζεται ως εμπόδιο και όχι ως μάνα, λιθοβολείται.

Κάθε φορά που ο λόγος του Ευαγγελίου χαρακτηρίζεται «ξεπερασμένος», λιθοβολείται.

Κάθε φορά που ζητούν από τον χριστιανό να συμβιβαστεί «για να μην ενοχλεί», λιθοβολείται.

Κάθε φορά που του λένε «πίστευε, αλλά μη μιλάς», λιθοβολείται.

Κάθε φορά που η συνείδηση χλευάζεται και η αλήθεια θεωρείται φανατισμός, λιθοβολείται.

Κάθε φορά που η Εκκλησία καλείται να σιωπάσει για να γίνει αρεστή, λιθοβολείται.

Και εδώ είναι το κρίσιμο ερώτημα:

Πώς αντιστέκεται ο χριστιανός στους λιθοβολισμούς;

Όχι όπως ο κόσμος.

Ο Άγιος Στέφανος δεν ανταπέδωσε λίθους. Δεν φώναξε. Δεν κατέβηκε στο επίπεδο των διωκτών του. Σήκωσε τα μάτια του στον ουρανό.

Η αντίσταση του χριστιανού δεν είναι η εκδίκηση, αλλά η σταθερότητα. Δεν είναι η κραυγή, αλλά η μαρτυρία. Δεν είναι το μίσος, αλλά η συγχώρηση.

«Κύριε, μη στήσης αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην».

Αδελφοί μου, αὐτός ο λόγος εἶναι πιο βαρὺς ἀπὸ ὅλους τους λίθους μαζί. Γιατί, μόνο ὅποιος εἶναι ἐλεύθερος ἐσωτερικά, μπορεῖ νὰ συγχωρεῖ τὴν ὥρα που πληγώνεται.

Υπάρχει, ὅμως, και ἕνας λιθοβολισμὸς πιο σιωπηλὸς και πιο επικίνδυνος: ο ἐσωτερικὸς. Εἶναι οἱ λίθοι που ρίχνουμε εμεῖς οἱ ἴδιοι στον εαυτὸ μας. Ἡ ἀπογοήτευση που μας γονατίζει. Ἡ ἐνοχὴ που δεν μας ἀφήνει νὰ σηκώσουμε τὰ μάτια στον οὐρανὸ. Ἡ σκέψη ὅτι «δεν ἀξίζω», «δεν μπορῶ», «δεν ἀλλάζω». Αὐτοὶ οἱ λίθοι δεν φαίνονται, ἀλλὰ βαραίνουν περισσότερο ἀπὸ τους ἐξωτερικὸς. Και ἐδῶ, ἀκριβῶς λάμπει ο Ἅγιος Στέφανος: τὴν ὥρα που τον λιθοβολούσαν, δεν λιθοβόλησε τον εαυτὸ του με φόβο ἢ ἀπελπισία. Δεν ἀμφέβαλε για τὴν ἀγάπη του Θεοῦ. Σήκωσε τὰ μάτια του και εἶδε τον οὐρανὸ ἀνοιγμένο. Αὐτὸ εἶναι τὸ μεγάλο μάθημα: ο χριστιανὸς μπορεῖ νὰ πληγώνεται ἀπ' ἐξῶ, ἀλλὰ δεν ἐπιτρέπεται νὰ καταρρεύσει ἀπὸ μέσα.

Και ἐδῶ ἀκριβῶς, μέσα σε αὐτὴ τὴ σκληρὴ πραγματικότητά των λιθοβολισμῶν, ἐρχεται ἡ παρηγορητικὴ ἀπάντηση του Θεοῦ, διὰ του Ἁγίου Σπυρίδωνος. Διότι τὴν ὥρα που ο κόσμος λιθοβολεῖ, ἡ Ἐκκλησία θεραπεύει.

Ξημερώνοντας τὴν ἡμέρα του Ἁγίου Στεφάνου, ἐδῶ, στην Ἱερὰ Πόλη μας, μέσα στον Ἱερὸ Ναὸ του Ἁγίου Σπυρίδωνος, δεν ἀκούστηκαν λίθοι· ἀκούστηκαν προσευχές. Δεν υψώθηκαν χέρια οργῆς, ἀλλὰ γονάτισαν γονεῖς ἀπελπισμένοι μπροστὰ στην Ἱερὰ εἰκόνα του Ἁγίου, κρατώντας τον μεγαλύτερο πόνο τους: ἕνα παράλυτο παιδί.

Ὅλη τὴ νύχτα. Σιωπὴ! Δάκρυα! Ἰκεσία!

Και τότε, ὄχι με θόρυβο, ὄχι με δύναμη, ἀλλὰ με τὴν ἀπλότητά του Ευαγγελίου, ο Ἅγιος πλησίασε τὸ παιδί και του εἶπε: «Σήκω και περπάτα».

Εκεῖ που ο κόσμος θα ἔλεγε «δεν γίνεται», ο Θεὸς εἶπε «εἶσαι καλὰ τώρα».

Εκεῖ που ἡ ζωὴ εἶχε παραλύσει, ἡ Χάρη ἔδωσε κίνηση.

Εκεῖ που ο πόνος εἶχε λιθοβολήσει τὴν ἐλπίδα, ο Ἅγιος τὴν ἀνέστησε.

Ἀς σταθούμε ὅμως λίγο ἀκόμη στο θαῦμα του Ἁγίου Σπυρίδωνος, ὄχι για νὰ ἐντυπωσιαστούμε, ἀλλὰ για νὰ κατανοήσουμε τί σημαίνει πραγματικὰ τὸ θαῦμα μέσα στην Ὁρθόδοξη πίστη.

Το θαύμα δεν είναι επίδειξη δύναμης. Δεν είναι μαγική παρέμβαση. Δεν είναι μια εξαίρεση της ζωής από τον Θεό. Το θαύμα είναι συνάντηση: της ανθρώπινης αδυναμίας με τη θεία φιλανθρωπία.

Ένα παράλυτο παιδί δεν θεραπεύεται απλώς για να περπατήσει. Θεραπεύεται για να φανερωθεί, ότι ο Θεός δεν εγκαταλείπει τον άνθρωπο, ούτε, όταν όλα μοιάζουν ακίνητα και νεκρά. Το «σήκω και περπάτα» του Αγίου Σπυρίδωνος δεν αφορά μόνο τα πόδια του παιδιού· αφορά την ψυχή κάθε ανθρώπου που έχει παραλύσει από τον φόβο, την απόγνωση, τον πόνο.

Για τον Ορθόδοξο Χριστιανό, το θαύμα είναι πρόσκληση σε πίστη και όχι υποκατάστατο της πίστης. Δεν μας απαλλάσσει από τον σταυρό, αλλά μας βεβαιώνει ότι ο σταυρός δεν είναι το τέλος. Μας θυμίζει ότι η χάρη του Θεού ενεργεί μέσα στην ιστορία, μέσα στην Εκκλησία, μέσα στη νύχτα της προσευχής.

Το θαύμα του Αγίου Σπυρίδωνος, τελεσμένο μέσα στον ναό, μέσα στην προσευχή και την σιωπή, μας διδάσκει ότι η Εκκλησία δεν είναι απλώς χώρος λόγων, αλλά τόπος ιάσεως. Εκεί, όπου ο άνθρωπος φέρνει την αδυναμία του, ο Θεός απαντά με την ζωή.

Και γι' αυτό το θαύμα δεν ανήκει στο παρελθόν. Ανήκει στο σήμερα. Όχι ως επανάληψη του ίδιου γεγονότος, αλλά ως βεβαιότητα ότι ο Θεός εξακολουθεί να λέει στον άνθρωπο: «Σήκω και περπάτα».

Όχι πάντα όπως θέλουμε, αλλά πάντοτε όπως σωζόμαστε.

Και αυτό, αδελφοί μου, είναι η απάντηση της Εκκλησίας στους λιθοβολισμούς: Όχι περισσότερη σκληρότητα, αλλά περισσότερη αγιότητα. Όχι οργή, αλλά προσευχή. Όχι φόβος, αλλά εμπιστοσύνη στον Θεό.

Ο Άγιος Στέφανος μας δείχνει πώς στέκεται ο χριστιανός όταν τον χτυπούν και ο Άγιος Σπυρίδων μας δείχνει, πώς στέκεται η Εκκλησία, όταν ο κόσμος πληγώνεται. Και οι δύο μας δείχνουν τον ίδιο δρόμο: Σταυρός, αλλά όχι απελπισία. Πόνος, αλλά όχι μίσος. Λίθοι, αλλά ουρανός ανοιγμένος.

Ας παρακαλέσουμε, λοιπόν, τον Άγιο Στέφανο να μας δώσει καρδιά γενναία και συγχωρητική. Και τον Άγιο Σπυρίδωνα να μας δώσει πίστη που θεραπεύει.

Και τότε, με τις ευχές του Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας κ. κ. Δαμασκηνού, ακόμη κι αν πέφτουν λίθοι γύρω μας, εμείς θα στεκόμαστε όρθιοι. Αμήν.

© Γραφείο Τύπου Ι.Μ.Α.Α.

© Γραφείο Τύπου Ι.Μ.Α.Α.

© Γραφείο Τύπου Ι.Μ.Α.Α.

© Γραφείο Τύπου Ι.Μ.Α.Α.

